

[Erik Eriksen.]

Jørgen Jørgensen med for den sags skyld. Jeg må måske indskyde, at man jo fra radikal side heller ikke nærer samme tillid til den højtærede statsminister som til tidligere socialdemokratiske regeringschefer. Et radikalt blad har udtrykt det således, at Kampmann har ikke samme sikre hånd som sin forgænger og slet ikke samme loyalitet over for regeringspartneren. Det kan jeg jo ikke vide noget som helst om, jeg refererer derfor kun.

Socialdemokratiet har i sit nye program, som den ærede socialdemokratiske ordfører jo også var inde på, understreget sine socialistiske synspunkter, og vi oplever, at radikale partiledere nu er ivrige efter at markere deres parti som værende liberalt.

Der skulle således være mangt og meget, som de to regeringspartier vil have svært ved at blive enige om, og så viser det sig altså, at de problemer, der skiller, har man måttet lade ligge. Derved er det i høj grad gået ud over det konstruktive i samarbejdsaftalen, og det afspejler sig meget klart i den åbningstale, der her er til debat.

De langsigtede løsninger findes ikke i denne regerings program, endda den vel regner sig for en flertalsregering. Problemerne er i dag så store og alvorlige, at det kan knibe med at have råd til en regering, der lader det ligge, som den ikke kan enes om. Hvis der er realiteter i de radikales megen tale om deres liberale sindelag, bliver der meget, som denne regering kommer til at lade ligge.

På denne baggrund må jeg indrømme, at jeg har meget svært ved at forstå, hvorfor man fra radikalt hold valgte at fortsætte samarbejdet med socialdemokratiet — med samarbejde mener jeg naturligvis regerings-samarbejdet. Det er sagt, at partiet herigennem mener at kunne sikre liberale løsninger. Jeg vægrer mig ved at tro, at dette skulle være alvorligt ment. Hvordan kan et lille parti vente at få mere indflydelse på en socialdemokratisk domineret regerings handlinger ved at sidde inde med nogle

ministerposter end ved her i salen at stå frit og have bevidstheden om, at der i så fald intet kan vedtages uden tilslutning fra den liberale opposition? Derfor gælder den radikale forklaring til Wandsbeck, der må være en anden forklaring, og den må være mere tungtvejende, selv om offentligheden ikke har fået del i den.

Jeg beklager oprigtigt denne udvikling, for jeg glemmer ikke, heller ikke i dag, at venstre og det radikale parti har samme rod, samme liberale rod. Men det siger sig selv, at man ikke fremmer liberal tankegang, hverken politisk, folkeligt eller erhvervs-mæssigt, ved at klæbe sig fast i en socialdemokratisk regering. Den, der vil hævde dette, stiller efter min mening tingene på hovedet.

Jeg siger ikke dette for at polemisere mod det radikale parti, men jeg føler mig nødsaget til at sige til, når radikale ledere på den måde, som sket er, besmykker deres egne handlinger som socialdemokratisk støtteparti og samtidig søger venstres motiver mistænkeliggjort.

Det er mig magtpåliggende at understrege, at jeg for mit vedkommende finder, det er et alt for begrænset mål at virke dæmpende på socialdemokratiet i forhold til, hvad dette parti ville gennemføre, hvis det selv havde flertal. Jeg har for stor tiltro til de liberale tankers bærekraft til at kunne gå ind for en så selvudslettende og negativ målsætning.

Derfor beklager jeg, at man fra radikal side har truffet et valg, som måske vil vise sig at være definitivt. Jeg er klar over, at venstre ofte har måttet skuffe på radikalt hold, sidst ved venstres nylige landsmøde. Jeg har noteret mig, hvorledes mødets forløb var modstanderne en synlig skuffelse. I stedet for det herligste slagsmål blev der enstemmigt vedtaget en resolution, som ifølge fiskeriministeren praktisk taget var en kopi af det arbejdsprogram, som det radikale parti offentliggjorde — 14 dage efter.

Jeg er for øvrigt ikke helt klar over,